

Sygn. akt I C 870/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Michał Wiekiera
Protokolant:	sekretarz sądowy Magdalena Lewandowska-Born

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2020 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko B. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 870/19

UZASADNIENIE

Powód J. C. wniósł pozew przeciwko B. T. o zapłatę kwoty 5800 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Strona powodowa wskazała, że przekazano pozwanemu kwotę 21200 zł, przy czym pozwany zobowiązał do spłaty otrzymanej kwoty w ratach zgodnie z harmonogramem pożyczki zaciągniętej przez powoda, jednakże pozwany nie spłacił zaciągniętego zobowiązania w jakimkolwiek stopniu poza dwoma pierwszymi ratami.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował, aby kiedykolwiek otrzymał od pozwanego dochodzoną pozwem kwotę lub by zobowiązywał się do uiszczenia rat pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w dniu 29 stycznia 2018 r. zaciągnął zobowiązanie w formie kredytu gotówkowego w Banku (...) S.A., zawierając jednocześnie inne umowy w zakresie usług bankowych. Tego samego dnia powód wypłacił kwotę 20132 zł.

(potwierdzenie wypłaty k. 9, potwierdzenie dyspozycji k. 10, umowa k. 11-12, umowa o kartę płatniczą k. 13-15, umowa o kredyt gotówkowy k. 16-21)

Powód dokonywał spłat zgodnie z harmonogramem.

(dowody wpłat k. 22-23)

Pozwany od stycznia 2018 r., podjął pracę w (...) S.A. W grudniu 2018 r. zaciągnął kredyt bankowy na kwotę 50000 zł, który jest spłacany miesięcznie po 1546,57 zł.

(historia k. 43, 56, wynagrodzenie k. 44-45, 53-55, informacja z US k. 79)

Pozwany nie posiadał i nie posiada na dzień 28 października 2019 r. zarejestrowanego pojazdu mechanicznego w Starostwie Powiatowym w R..

(pismo k. 74)

Pozwany od 2016 r, nie utrzymywał kontaktów z powodem. Rodzice pozwanego w lutym 2018 r. zakupili samochód marki L., przy czym środki pochodziły z ich oszczędności.

(zeznania świadków J. T. k. 85v, D. T. k. 86, przesłuchanie pozwanego k. 118v-119)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów. W zakresie zeznań świadków to Sąd przyznał im walor wiarygodności, albowiem były spójne i w pełni korelowały z przesłuchaniem pozwanego. Powód w żaden sposób nie wykazała, aby faktycznie przekazała pozwanemu dochodzone pozwem środki i aby to z tych pieniędzy zakupiono samochód, który użytkował pozwany. Brak było jakiegokolwiek obiektywnego dowodu przekazania gotówki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia uregulowanego w art. 405 k.c. i n., w sytuacji gdyby wykazano, że pozwany otrzymał środki od powoda i mimo ustaleń nie spłacał pożyczki zaciągniętej przez powoda, co skutkowałoby wzbogaceniem B. T. kosztem J. C.. Jednakże powództwo podlegało oddaleniu wobec niewykazania przez stronę powodową, aby faktycznie doszło do przekazania środków pomiędzy stronami i aby doszło do jakichkolwiek ustaleń dotyczących spłaty kredytu zaciągniętego przez powoda.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. powód zobowiązany był do przedstawienia dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Powołany przepis nakłada na stronę powodową, jako wywodzącą ze swych twierdzeń skutki prawne obowiązek wykazania swoich racji. Przepis art. 232 k.p.c. normuje natomiast jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontrydiktoryjności. W myśl tej zasady przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału dowodowego należy do stron, do sądu należy zaś jedynie ocena tego materiału i wydanie na jej podstawie rozstrzygnięcia. Zasada ta oznacza odstąpienie od odpowiedzialności sądu orzekającego za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. To właśnie na stronach spoczywa obowiązek przytaczania dowodów na poparcie swych twierdzeń, a zatem jeśli bezczynność strony w zakresie inicjatywy dowodowej nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, w szczególności strona nie jest nieporadna, ani nie napotyka trudnych do przezwyciężenia przeszkód, to musi się liczyć z groźbą ujemnych dla niej skutków związanych z brakiem wykazania faktów, na które się powołuje. Oczywiście zasada ta nie wyłącza możliwości dopuszczenia przez Sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez strony, zastrzega jednak takie uprawnienie do wyjątkowych wypadków, nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu jej obowiązków. Jednakże Sąd nie ma możliwości zarządzania dochodzeń w celu poszukiwania dowodów niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w ślad za tym nie ma obowiązku poszukiwania takich dowodów. Działanie sądu z urzędu, zgodnie z utrwalonym w tej mierze orzecnictwem, mogłoby, bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku równego traktowania stron (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 roku, V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

W przedmiotowej sprawie powód, nie wykazał aby istniała wiarygodność której dochodzi niniejszym pozwem. Żaden z obiektywnych dowodów nie potwierdził, aby powód przekazała jakiegokolwiek środki pozwanemu, które następnie

ten miałby przeznaczyć na zakup samochodu. Taką wersję wydarzeń przedstawił wyłącznie w swoim przesłuchaniu powód, czego nie potwierdził żaden ze świadków, ani pozwany. Sama umowa kredytu gotówkowego nie świadczy, iż środki uzyskał pozwany. Także nie zostało wykazane, aby pozwany lub jego matka przekazali jakiegokolwiek środki na spłatę dwóch pierwszych rat.

Powód nie wykazał faktu posiadania roszczenia przeciwko stronie pozwanej, dlatego też jego powództwo podlegało oddaleniu po myśli art. 6 k.c.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda, przy czym pozwany nie wykazał poniesienia jakichkolwiek kosztów.

Sędzia